

njih petih letih pridelali po vinogradih škropljenih z bakrenim vitrijolom, povsod radi kupovali, ker je bilo narejeno iz popolnoma zrelega grozdja, pa tudi po viših cenah, kakor ono iz neškropljenih vinogradov; prvo je pošlo v kratkem času in nikdo ni tožil zaradi nasledkov, drugo pa je ostalo v kletéh, če se ni pokvarilo ali pa prodalo po nicevi ceni.

To je nedvomljiva resnica in bi moralo po vsem tem, kar smo zgoraj razložili, prepričati tudi najtrdovratnejšega neverneža, posebno pa tiste, kateri se dajo po praznem blebetanju pregovoriti, da v svojo največjo škodo nič ne storé zoper peronosporo.

Dopisi.

Od sv. Lovrenca v Prišlinu. (Slava slov. kmeta!) Prijazni bralec pojdi v duhu z mano v faro Teharje, v selo Pečevje blizu Celja! Ne ustraši se tega imena „Pečevje!“ To ni pusto, pečevnato, ampak prijazno selo. V okolju temno in svetlo-lesih hribih, na holmu, po katerem veje in dije čvrsti planinski vzduh, tam je Pečevje. Roka pridnega kmeta vzrahljala je pusto zemljo v tem selu, da je lepšata vinorodno trsje in plodno drevje. V spomladi sipljejo Ti naproti ljubki vetriči belo in rožno cvetje sadnega drevja, v jeseni se pa v solnčnih žarkih blesti raznobojno sadje in sočnato grozdje. Tako tiho in mirno je to selo, saj šteje le malo prebivalcev. Le poljsko in vrtno delo, veselo petje delalcev in delavk oživlja okolico v toplih dnevih. Izza obilnega drevja in vinskega trsja blišči se lepa kmečka hiša; mesten gospod bi rad v njej prebival. Na pragu te hiše pozdravlja naju visok kmet, starček s prijaznim obličjem, zvestimi očmi. Gospodar te hiše je! Pa kako moder gospodar! Tu se vresničuje prislovica: „Pokaži mi svoje pohoštvo, povedal ti bodem, kakošen si gospodar“. Gostoljubno naju bo vsprejel, kolikorokrat ga obiščeva. — Danes v nedeljo 22. septembra t. l. je pa to selo videti živahnejše. Ze vreme je prijazno. Več dnij je deževalo in lilo, a danes pa kakor bi se milostivo nebó veselilo sreče pobožnega prostega seljaka, razvedrilo se je in z jasnim očesom gleda, razne, nenavadne potnike, ki z veselimi obrazi spejo po kamenitih potih ali zeleni ruši k hiši onega kmeta, katerega sem Ti poprej pokazal, ljubeznjivi bralec. Oj, kako razni so ti obiskovalci! Tu gospodje visokega stanú, med njimi dražestne gospé in gospice, katerih drobne nožice se niso ustrašile kamenitega pota, tam krepki kmetje, postavne kmečke gospodinje, brdka kmečka dekleta. — Tega gospoda poznamo, to je g. doktor Srnc, deželni poslanec, z njim g. doktor Dečko, g. Miha Vošnjak, državni poslanec. Dalje zagledamo g. doktorja Hraševca, g. doktorja Vrečka, g.

profesorja Žolgarja. Vsi ti gospodje došli so iz Celja. V njihovi družbi je g. doktor Brenčič s člani iz rodbine Praunseisove od Sv. Jurija ob juž. železnici, narodna trgovca celjska gg. Jerman in Vanič. Oni častitljivi starček je g. Pečnjak iz Teharjev, ona gospa je postarica Kos s Štor, oni gospod je stacijski načelnik štorovski Monetti s soprogo, tu je osem narodnih učiteljev od Sv. Jurija ob juž. žel., iz Teharjev, od Sv. Lovrenca in učiteljev na počitnicah v bližnji okolici, tam pa je skupina celjskih čitalniških pevcev, drugih gospodov in gospic. Kdo bi si mogel vsa imena zapomniti! Kaj pomenja, da se k tej kmečkej hiši zbira tako odlična družba? Med njo so prvoboritelji slov. naroda na Štajerskem. Nekaj posebnega mora biti, da se shajajo toli imenitni gostje k onemu možu, s katerim sva se, prijazni bralec, že v začetku seznanila. Z dveh dreves plapolate Ti slovenska in deželna, s hišnega krova pa velikanska cesarska zastava. Iz topičev grmé pa pozdravi prihajajočim. Dohajali smo in dohajali in ob 4. uri popoldne se snidemo. Lepa četica nas je. blizu do sto. „Dobro došli!“ zóve nam iznad vrat, da smo prišli v gostoljubno hišo. Lepo zelenje in cvetje, ki lepšata uhod in prijazni izbi, svedočita, da se gospodar in njegova družina veselita svojih gostov. Bridko razpelo v izbirnem kotu, slika Njega Veličanstva presvitlega cesarja, slika prvoboritelja slov. naroda, vse z venci in kitami odličeno, poroča, da smo prišli v pobožno krščansko, domoljubno in rodoljubno hišo. Kako pa je ime gospodarju tega doma, katerega hočejo slaviti? To je kmet Miha Vizjak, po domače Pečevšek. Kaj pa je storil toli dobrega in imenitnega? Glej, na prsih se mu blešči srebrni križec, kateri mu je podarilo Njega Veličanstvo presvitli cesar pred 25. leti za zasluge v sadjarstvu, iskri se mu velika zlata prsna igla s črko „R“, krasen dar prerano preminolega nadvojvode, Njega visokosti prestolonaslednika Rudolfa od leta 1883. Kolikrat je že bil ta priden sadjerejec odlikovan, poglejva v prvi izbi na desni strani, kjer so danes razobešena razna odlikovanja in priznanja, kakor: 1. diploma c. k. kmetijske družbe štajerske podružnice mariborske iz leta 1865; 2. diploma c. k. kmetijske družbe štajerske iz Gradca l. 1853; 3. diploma ravno od ondot iz l. 1870 l. 4. diploma kot ustopnica iz Frauendorfa na Bavarskem l. 1875; 5. svetinja iz Maribora l. 1865; 6. svetinja iz Celja 1878. l.; 7. cekini iz leta 1872 l. To so njegova odlikovanja in priznalna pisma iz raznih razstav. Koga bi ne veselilo tolikrat odlikovanega moža poslaviti, moža, ki je s 21. septembra t. l. dosegel redko starost 75 let. Slavnost otvori se s pesmima „Lepa naša domovina“ in „V boj!“ Najprvo pozdravi starosta vseh slaviteljev, g. Pečnjak, mladostni prijatelj slavljencev, pov-

popolnej zavesti in zdravi pameti svoje imetje jako modro razdelili, zatoraj: Lahka jim zemlja in blag spomin! Eden od žlahte.

Iz Slov. Bisterskega okraja. (Nepotrebnaja jeza.) Neki dopisun iz Slov. Bistrice v „Marb. Ztg.“ razlivi svoj žolč nad trgovcem Nejakom zato, ker so ga nekateri okrajščani svojim somišljencem priporočili. Oni dopisun (sicer znani) pravi med drugim: kako zamore g. Nejak se s Stigerjem in Kopačem meriti? — O nam je dobro znano, da so ti ljudje obogateli, ali od koga so obogateli? O tem pa dopisnik kar molči, da je njih bogastvo ravno od žuljave roke slovenskega kmeta. Da bi teh ljudi ne bili slovenski kmetje podpirali, od njih kupovali, kakšno bi bilo njih stanje sedaj? Oni bi že bili morali zdavnej šila in kopita pobrati in se med svoje nemške (?) brate podati. Kakor je že slovenski kmet sploh potrpežljiv, zato je tudi vedno hodil kupovat k svojim sovražnikom, kajti on še doslej mislil ni na to, da bi, če on ne zahaja več v njih prodajalnice, morali njegovi nasprotniki obnemagati. Ker pa vsi ti gg. v Bistrici pri vsem tem, da od slovenskega kmeta živijo, vendar mu pri vsaki priložnosti nasprotujejo in delajo zoper njegovo pravico, ali nam je mogoče take ljudi dalje podpirati? Nikakor ne. Sicer ste nas motili en čas, in ste mislili, da nas boste potujili, ker smo bili dolgo brez vse intelegence, razun častite duhovščine, kmetje sami sebi prepuščeni. Ali hvala Bogu, sedaj imamo precejšnje število narodnih kmetov, katerih značaj se ne upogne pod najhujšo nemčursko silo. In kakor je kmet budil kmeta iz narodnega spanja, tako bode tudi kmet opominjal kmeta, naj ne hodi več pred prag onim, kateri so mu sovražni. Naše geslo bodi: Svoji k svojim! G. Nejak pa je naš rojak, kmetских starišev sin. On je naš trgovec in mislimo, da veže vsakega Slovenca dolžnost kupovati pri njem. Da ga naši nasprotniki težko gledajo, to je lahko umevno, saj nas vse, kakor sploh, kar je slovenskega, težko vidijo. Sicer pa želimo tem ljudem, da se umirijo, drugače jim hočemo v prihodnje njih delo bolj na drobno poročati. Več kmetov.

Od sv. Bolfanka v Ljutomerskih goricah. Dne 30. p. m. smo tukaj pokopali g. Jurija Mikelnja, učitelja v pokoji. Pokojnik je bil sin kmečkih roditeljev, rojen l. 1812 v Slabotincih župnije sv. Jurija na Ščavnici. Najprej je bil začasno nameščen pri sv. Andraži v Slov. goricah, potem je služboval nekaj časa kot podučitelj pri sv. Križi na Murskem polju, nadalje je učiteljeval nekaj let pri sv. Lenartu blizu Velike nedelje in pri Mali nedelji, dokler ni prišel l. 1850 k sv. Bolfanku, kjer je služboval do l. 1876. Pokojnik je bil vesten učitelj. Mnogi slovenski sinovi, ki so prišli na višje šole, bili so poprej njegovi učenci. Samó v do-

mači župniji so hodili k njemu v šolo Matej Trstenjak, bivši nadučitelj; Božidar Flegerič, dr. Andrej Klemenčič, nadučitelj Josip Mihelič, pokojni župnik Alojzij Pevec, franjevec Matej Zabavnik, njegov sin jedinec g. profesor Karol Mikel in č. g. Franjo Munda, kapelan v Ormoži. Kakó je bil spoštovan in ljubljen, pokazal je sijajno njegov spreved. Lepo je govoril naštevajoč pokojnikove zasluge domači nadučitelj g. Fr. Rakuša in ginljivo je bilo kratko slovo, katero je izrekel č. g. župnik I. Trampuš. Učitelji pevci so mu zapeli prekrasno nagrobno pesen. Oči vsakega prisotnika so v solzah plavale. Bodi lahka zemlja in blag spomin vrlemu možu!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Pri naši vojski se je izvršila te dni sprememba ter se ji pravi poslednj ne več „c. kr.“, ampak „c. in kr.“ vojska. Le-ta sprememba je sicer na oči majhna, vendar pa je v njej veliko pomena; blizo toliko, da ima ona poslednj dva dela, avstrijski in ogerski. — Naš minister za zunanje zadeve, grof Kalnoky, pojde v nekaterih dneh h knezu Bismarcku v Friedrichsruhe in to je necim ljudem znamenje, da naša zveza z Nemčijo in Italijo ne drži več dobro, ali nam se dozdeva, da za to še ni nič strahu. — V dež. zbor v Gradcu predlaga dež. odbor, naj vzame dežela zavarovanje zoper škodo po ognji, toči itd. v svoje roke. Nam bi to bilo po volji, ali eno nas straši — to, da nimamo nič prav zaupanja v sedanji dež. odbor, saj gleda pri vsaki stvari najbolj in vselej le na večjo slavo nemštva. Tudi tako zavarovanje bode torej njemu le bolj za klešče zoper slov. ljudstvo. — Na čelu štajarskim nemškim konservativcem stoji, odkar je princ Liechtenstein odložil čast dež. in drž. poslanca, msg. Al. Karlon in ostane jim torej slej ko prej verska šola v načrtu njih želja. — Zadnja povodenj je naredila Korošcem ob Dravi in nje pritokih veliko škode, dela o poravnanji Drave niso ostala brez škode, vendar pa je dež. predsednik, baron Schmid-Zabierow, izrekel v dež. zboru, da je ni bilo pri njih veliko. — Zoper novo postavo, ki jo predlaga c. kr. vlada na Kranjskem ter meri na to, da naj bodo poslednj le velike občine, vzdiguje se sedaj že veliko občin, češ, da bode potem jim še več denarja šteti za-nje. — Gorenjce boli še vedno, da jim je vlada vzela nižjo gimnazijo v Kranji ter se tolažijo še s tem, da jim jo more biti še le kje pusti c. kr. naučno ministerstvo. — V Gorici dobijo še nov italijanski list „Il dovere“ in, kakor se sodi po prvih številih, je list konservativne, avstrijske stranke. — Iz Trsta so prepeljali tri Italijane v Inomost v Tirolah ter jih bodo ondi sodili zavoljo vele-